

Προ ολίγων ημερών του Πάσχα: «...εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως» (Βασίλειος Γκρίλλας, Θεολόγος, ΜΑ Θεολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ποτέ τα μεγάλα και άγια διαστήματα πνευματικής περισυλλογής, δεν ξεφεύγουν από την καταιγίδα πειρασμών. Ποτέ η αγία Νηστεία και η αύξηση της προσευχής, δεν διαφεύγει από τις παγίδες του εωσφόρου. Ποτέ οι αγίες και μεγάλες ημέρες της Εκκλησίας, δεν είναι ανέφελες από την παρουσία της διαβολικής απειλής. Ο Ίδιος ο Χριστός, στις σαράντα μέρες πνευματικής περισυλλογής, νηστείας και προσευχής, βρέθηκε αντιμέτωπος με τους πειρασμούς του διαβόλου.

Με δεδομένο αυτό, το ότι δηλαδή ο Ίδιος ο Χριστός πειράχτηκε από τον διάβολο, δεν είναι παράδοξο όσοι ακολουθούν τα χνάρια Του στο δρόμο του Ευαγγελίου, να γίνονται αποδέχτες πλήθους παγίδων που στήνει με μαστοριά ο διάβολος. Μάλιστα, όσο ο Χριστιανός εντείνει τον αγώνα του, τόσο και ο διάβολος

αγωνίζεται πιο πολύ για να τον κατακρημνίσει από την πορεία της κατά Χριστόν τελείωσης. Όσο ο Χριστιανός αυξάνει την προσπάθεια για να φτάσει πιο κοντά στον Χριστό, τόσο ο διάβολος επιμένει να επιτύχει στην αποτυχία του Χριστιανού. Αυτά είναι στοιχεία που πλήθος μαρτυριών έχει να προβάλλει η Εκκλησία από τα συναξάρια των Αγίων της. Δεν είναι λόγια για να περνάμε την ώρα μας. Είναι καταγεγραμμένες εμπειρίες στην πορεία του εκκλησιαστικού Σώματος και σφάλλει όποιος παραθεωρεί την αλήθειά τους.

Το ακόμα πιο σπουδαίο μέσα σε όλη αυτή την εμπειρία της Εκκλησίας, είναι η γνώση που μας διασφαλίζεται από τους Πατέρες μας επαρκώς και η οποία δηλώνει, ότι ο διάβολος για να επιτύχει τους στόχους του, δύναται να μεταμορφωθεί ακόμα και σε άγγελο φωτός. Δηλαδή, δύναται να παραστήσει τον άγιο για να εξαπατήσει τον άνθρωπο. Μπορεί να χρησιμοποιήσει ακόμα και κάτι φαινομενικά άγιο, για να ξεγελάσει την ανθρώπινη σύνεση και να εκτρέψει την ανθρώπινη ύπαρξη από την οδό της σωτηρίας.

Μια τέτοια τακτική έχει ο διάβολος την πιο άγια ημέρα της Εκκλησίας. Την ημέρα του Αγίου και Μεγάλου Σαββάτου. Όχι μια οποιαδήποτε ημέρα, αλλά αυτή ακριβώς όπου: *«την θεόσωμον ταφήν και την εις άδου κάθοδον του Κυρίου και Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού εορτάζομεν, δι' ών της φθοράς το ημέτερον γένος ανακληθέν, προς αιωνίαν ζωήν μεταβέβηκε»*. Ακόμα δηλ. και την ώρα όπου ο Χριστός θεόσωμα ενταφιάζεται και κατέρχεται στον Άδη, για να καταπατήσει τον διάβολο και να καταργήσει τον θάνατον, ο διάβολος δεν χάνει το χρόνου του.

Επιμένει να στήνει παγίδες για να συντρίψει όποια ψυχή προλάβει. Και το κάνει αριστοτεχνικά με όχημα ακόμα και το άγιο! Έτσι τα τελευταία χρόνια ο «Άγιο Φως» από τον Πανάγιο Τάφο του Χριστού γίνεται παγίδα στα χέρια του διαβόλου.

Κάθε Μέγα Σάββατο, κάθε Πάσχα, έχουμε εδώ και κάποια χρόνια τα ίδια θέματα. Οι άνθρωποι στήνουν ολόκληρους καυγάδες, διαφωνίες και ρίξεις, με κύριο θέμα το Άγιο Φως. Και ξαφνικά την αγιότερη μέρα του εκκλησιαστικού έτους, αντί να πέσουμε στα γόνατα Χριστόν δοξάζοντας, επαναστατούμε χωρίς να ανασταινόμαστε, πλέκοντας φιλοσοφικές θεωρήσεις, ξένες από την θεολογία και την εμπειρία της Εκκλησίας για το Άγιο Φως.

Χιλιάδες ερωτήματα στον αέρα: Είναι όντως άγιο Φως; Και αν είναι άγιο, είναι κτιστό ή άκτιστο; Καίει ή δεν καίει; Και αν δεν καίει, πόση ώρα δεν καίει; Και αν καίει, καίει ότι καίει μια απλή φλόγα;

Και ο παραλογισμός αυτής της γραώδους θεολογίας εκτείνεται στην χυδαιότητα: Είναι όντως Άγιο το Φως ή κάποια μυστική πατέντα φυλαγμένη στα βάθη των αιώνων το κατασκευάζει; Μήπως στον Πανάγιο Τάφο υπάρχει κάποια μυστική κρύπτη, που αιώνες τώρα με σπουδή φυλάσσονται τα απαραίτητα σύνεργα για να κάνει ο κάθε Πατριάρχης τα μαγικά του κόλπα; Είναι το Φως Άγιο ή υπάρχει μυστικό απόκρυφο από πατριάρχη σε πατριάρχη, για να εξασφαλίζεται ένα ετήσιο θαύμα;

Και τα ερωτήματα προχωρούν στην ηλιθιότητα: Και γιατί ένα Φως να διακομίζεται με τιμές αρχηγού κράτους; Και γιατί να έχουμε τόσα έξοδα για την μεταφορά του Αγίου Φωτός, όταν πεθαίνει κόσμος σε νησιά και σε ακριτικές περιοχές και δεν υπάρχει μέσο διακομιδής; Και σε τι ωφελεί όλη αυτή η φιέστα με το Άγιο Φως, που δεν διαφέρει από την Ολυμπιακή Φλόγα; Και αν σβήσει στο δρόμο τι γίνεται; Και αν δεν έχουμε Άγιο Φως στις ενορίες γίνεται κανονικά η Ανάσταση;

Χιλιάδες τα ερωτήματα για την περι-ουσία του θέματος. Κανένα όμως ερώτημα για την ουσία του πράγματος. Και η ουσία είναι ότι ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΕΚ ΝΕΚΡΩΝ!

Πολλοί επιχειρήσαν και επιχειρούν να δώσουν απάντηση. Άλλοι υπέρ και άλλοι κατά της μεταφοράς του Αγίου Φωτός. Ανεπαρκείς θέσεις εκατέρωθεν λόγω απουσίας βιώματος. Λόγω αδυναμίας συσχετισμού του συμβόλου, με την βιωματική εμπειρία του δόγματος. Συνοπτικά: πολλές θεωρίες εκατέρωθεν με απουσία συμπερασμάτων για την ασφαλή κατά Χριστόν πορεία του Χριστιανού.

Αν με ρωτήσει κάποιος τι πιστεύω για το θέμα, μάρτυς μου ο Θεός, δεν ξέρω να απαντήσω. Και είμαι ευτυχής για αυτό. Όχι γιατί δεν έχω απάντηση, αλλά γιατί έχω πορεία μπροστά μου για να βρω απάντηση. Όσο ψάχνεις όμως ουσιαστική απάντηση στην Εκκλησία, είσαι εντός της Εκκλησίας και αυτή είναι η ευτυχία μου! Είναι η ζωή μου από την Ζωή Του, το μαρτύριο μου από το Μαρτύριο Του και η

ανάσταση μου από την Ανάστασή Του! Δεν είναι αυτό αρκετό;

Προσωπικά, και το καταθέτω εν εξομολογήσει εντός Τεσσαρακοστής, είτε μου πει η Εκκλησία Χριστός Ανέστη με το Άγιο Φως, είτε με έναν αναπτήρα από το περίπτερο της γειτονιάς την ίδια βεβαιότητα θα έχω περί της Αναστάσεως! Η Εκκλησία αγιάζει τα πάντα. Το φως είναι το σύμβολο! Το φως είναι το μέσον! Το φως είναι το όχημα! Η ουσία όμως του συμβόλου, και του μέσου και του οχήματος είναι στην αποκωδικοποίηση του τι συμβολίζει ως σύμβολο, που σε οδηγεί ως μέσον και που δε άγει ως όχημα! Δεν σε αγιάζει το φως! Σε αγιάζει η προσπάθεια να βρίσκεσαι σε ενεργεί σχέση με το ανέσπερο φως της Αναστάσεως! Και αυτό το Φως χωρεί καθημερινά στο Άγιο Ποτήριο και αναπαύεται θριαμβευτικά στην Αγία Τράπεζα κάθε ενορίας, κάθε εκκλησούλας, κάθε μοναστηριού!

Το φαινόμενο να καταφτάνει το Άγιο Φως στην χώρα μας, είναι γνώρισμα των τελευταίων χρόνων. Στα παιδικά μου χρόνια, στο χωριό μου, στην ενορία μου, το άγιο φως ήταν από το ακοίμητο καντήλι της Αγίας Τράπεζας! Αυτό το φως που ο ταπεινός και άγιος ιερέας, μας το εμπιστευόταν ως ευλογία Αναστάσεως για τα σπίτια μας! Για να αναστηθούν τα πάντα! Εμείς, τα ντουβάρια του σπιτιού, οι κήποι μας, τα ζωντανά μας, οι νεκροί μας! Και το λαμβάναμε στο «Δεύτε λάβετε φως...», με την αγωνία να επιτύχει η διαδρομή του μες στη νύχτα και να φτάσει στο σβηστό καντήλι του εικονοστασίου στο σπίτι! Για να ανάψει καινού καντήλι πεντακάθαρο με θρυαλλίδα καινή και φυτίλι καινούργιο και να ακουστεί στο σπίτι έμπρακτα ότι Χριστός Ανέστη, από στόματα κοινωνημένα, από σώματα που τέλεσαν το δρόμο της άθλησης και έγιναν Σύσωμοι και Σύναιμοι Χριστού Αναστάντος, από ανθρώπινες υπάρξεις που είχαν απλά και ήσυχα ερμηνεύσει τη σχέση τους με το Χριστό: «...εν τω φωτί Σου οψόμεθα φως». Πόσο πιο πολύ Φως να ζητήσεις για να σωθείς; Δεν φτάνει το άπειρο;

Άλλαξαν οι ζωές μας. Ο εγκέφαλος του σύγχρονου ανθρώπου έγινε υπερτροφικός και τα ανθρώπινα μυαλά έγιναν υπεραναπτυγμένα. Μια ματιά στα σύγχρονα επιτεύγματα δείχνει με ασφάλεια την δύναμη αυτή του ανθρώπου. Ωστόσο, η καρδιά του σύγχρονου ανθρώπου έγινε ατροφική και τα ανθρώπινα συναισθήματα έγιναν υποανάπτυκτα. Μια ματιά στις σύγχρονες ανθρώπινες πρακτικές, δείχνει με ασφάλεια την αδυναμία αυτή του ανθρώπου. Στην πραγματικότητα, ο άνθρωπος διέσπασε την σύνθεση νου και καρδιάς και έτσι επιφανειακά η ανθρώπινη παρουσία δείχνει ουσιαστική, αλλά πορεύεται σε ανούσια περιβάλλοντα. Μάταια στην Ανάσταση το Ευαγγέλιο λέγει: *«Εν αρχή ην ο Λόγος, και ο Λόγος ην προς τον Θεόν, και Θεός ην ο Λόγος. Ούτος ην εν αρχή προς τον Θεόν. πάντα δι' αυτού εγένετο, και χωρίς αυτού εγένετο ουδέ εν ο γέγονεν. 4 εν αυτώ ζωή ην, και η ζωή ην το φως των ανθρώπων. και το φως εν τη σκοτία φαίνει, και η σκοτία αυτό ου κατέλαβεν»* (Ιω.1,1-5). Σίγουρα όχι μάταια! Αλλά, πώς μέσα σε αυτή την σύνθεση της αποσύνθεσης να καταλάβεις Ανάσταση και να αισθανθείς Φως Άγιο;

Θέλω να γράψω κι άλλα. Δεν κάνει όμως. Είναι Τεσσαρακοστή και ήδη είπαμε πολλά. Αρκούν. Ένα μόνο ως θεολογική επισήμανση:

Όταν ο Χριστός πειράχθηκε από τον διάβολο δεν άνοιξε διάλογο μαζί του. Αντίθετα ήταν αποστομωτικός στις θέσεις Του με κύρια θέση το «ύπαγε οπίσω μου, σατανά.» (Ματθ. 4,10). Αυτή ίσως είναι μια καλή πρακτική για τις παγίδες του διαβόλου σε σχέση με το Άγιο Φως.

Και ακόμα ακόμα ένας προβληματισμός: Μήπως να επιστέψουμε γονατιστοί στην ακοίμητη κανδήλα της Αγίας Τραπέζης; Έτσι μήτε εμείς ως Χριστιανοί θα

προσπατούμε θαύματα για την πίστη μας, μήτε κάποιιο θα σκανδαλίζονται με υπαιτιότητα μας.

Το Άγιο Φως θα παραμένει πάντα και Φως και Άγιο. Το ζητούμενο είναι σε τι λαμπάδες το ανάβουμε. Και για τον Χριστό αξίζει η καλύτερη λαμπάδα: Ο ίδιος μας ο εαυτός. Έτσι για να μπορούμε να λέμε ως Χριστιανοί με ασφάλεια: «Χριστέ μου λιώνω για σένα!» ή λίγο θεολογικότερα: «Έθελξας πόθω με, Χριστέ, και ηλλοίωσας τω θείω σου έρωτι· αλλά κατάφλεξον πυρί αύλω τας αμαρτίας μου, και εμπλησθήναι της εν σοι τρυφής καταξίωσον, ίνα τας δύο σκιρτών μεγαλύνω, Αγαθέ, παρουσίας σου.».